

1

Vandaag is het Hero-dag!

Zoë springt uit bed en kleedt zich al rennend naar beneden aan.

Eindelijk!

Hero is de stoerste hond die er is. Hij is naar school geweest en heeft zijn diploma gehaald. En vandaag komt hij hier wonen!

Beneden aan tafel zit Victor in zijn kinderstoel. Papa drinkt een kop koffie en kamt intussen Victors haar.

‘Ha meisje, eet vlug je brood, dan gaan we weg,’ zegt mama. Steeds legt ze een stukje brood op Victors bord. Als je hem alles tegelijk geeft, gooit hij het door de kamer.

Zoë kust Victor op zijn voorhoofd. ‘Hero, Hero,’ zingt ze, en Victor slaat met zijn handen mee op zijn bord.

‘Nou, jij hebt er zin in,’ lacht mama.

‘Het is de leukste dag van het jaar! Van mijn leven!’ Snel propt Zoë een boterham naar binnen. In de hoek van de kamer staan de mand, drinkbak en voerbak al klaar. Speciaal voor Hero heeft Zoë een dekentje gebreid, groen met paarse strepen. Het ligt klaar

in zijn mand. Het was nog een heel gepriegel, maar het is gelukt. Zoë weet zeker dat ze een speciale band met Hero zal krijgen. Toen ze hem de vorige keer zagen, keek hij haar zo aandachtig aan. Het leek of ze elkaar zonder woorden begrepen. In gedachten ziet ze voor zich hoe ze eindeloze wandelingen met hem zal maken, door de weilanden en door de stad.

‘Hé, dromer, schiet eens op!’ zegt mama. ‘We moeten weg.’ Maar zelf moet ze nog make-up opdoen. Het duurt ook lang voor Victor eindelijk in zijn autostoel zit. Door de spanning werkt hij niet erg mee.

‘Hèhè,’ zegt papa als iedereen in de auto zit. ‘Kunnen we dan nu gaan?’

Als ze de straat uit rijden, maakt Victor een grommend geluid. Zoë duwt hem een knuffelhond in zijn handen, die hij stevig tegen zich aan houdt. Dat geeft wat rust.

Victor is al zes, maar praat nog bijna niet. En hij luistert voor geen meter. Dat is soms best gevaarlijk. Hij is al een paar keer verdwaald. Een keer moest papa hem ophalen bij de supermarkt, een heel eind verder. Toen was hij nog maar drie jaar. Hij snapt ‘gevaar’ niet. Als papa en mama met hem de stad in gaan, doen ze hem soms aan een riem. Er zijn altijd mensen die dat zielig vinden. ‘Kijk dat dan!’ zeggen ze soms. ‘Hij is toch geen hond? Zielig hoor.’

‘Zielig?’ zegt mama dan. ‘Een platgereden of verdronken Victor, dat is pas zielig.’ Een keer moest ze erom huilen.

Victor kan er niks aan doen. Zijn hersens werken anders dan die van andere mensen. En daarom krijgt hij een hond. Die zal ervoor zorgen dat hij niet zomaar de straat op loopt, en dat hij tot rust komt als hij boos is. Want hij kan ongelooflijk woedend worden. Vaak zonder dat iemand weet waarom. Dan schreeuwt hij zijn longen uit

zijn lijf, en hij is zo sterk dat hij wel eens een boek doormidden heeft gescheurd.

Na een halfuurtje stoppen ze voor Hero's huis.

Anja doet de deur open. Zij is Hero's juf. Zoë wil meteen naar hem toe, maar papa zegt: 'Wacht even. Weet je nog? Hero moet weten dat hij voor Victor moet zorgen. Laat die twee eerst maar even samen.'

Anja doet de kamerdeur open en daar zit Hero.

Victor grijnst en slaat zijn armpjes om Hero's nek. Die blijft rustig zitten, maar zijn staart kwispelt als een ruitenwisser.

'Kijk, hij lacht!' zegt Zoë. Ze houdt nu al van Hero. Is dat gek?

'Willen jullie koffie?' vraagt Anja.

Ze gaan aan tafel zitten.

'Kijk dan,' zegt mama.

'Wat leuk,' zegt papa.

Victor is bij Hero in zijn mand gekropen. Ze liggen tegen elkaar aan, met hun poten en armen om elkaar heen geslagen. Als Victor gromt, gromt Hero vriendelijk terug.

Zoë staat erbij. Wel lief, denkt ze. Maar toch voelt ze ook iets hard in haar buik. Ze kan niet wachten tot ze zelf met Hero mag knuffelen.

Wanneer gaan ze nou naar huis? Anja en papa en mama blijven maar praten, over de hond, over Victor en over andere honden die hier op school zijn geweest.

Zoë telt de hondenboeken die in de kast staan. Het zijn er zesendertig, en vier in het Engels. *Dog* betekent hond, weet Zoë. Anja weet vast gigantisch veel van honden. Ook van Engelse honden.

Eindelijk zegt mama: 'Zullen we gaan?'

'Ik zal hem missen,' zegt Anja als ze buiten staan. 'Maar hij krijgt een fijne nieuwe familie, dat zie ik meteen.' Ze aait de hond flink door zijn vacht en legt haar wang tegen zijn kop.

Hero zet aarzelend een poot in de auto en kijkt dan naar Anja.

‘Wat is er met hem?’ vraagt mama.

‘Hij is het niet gewend om met de auto te gaan,’ legt Anja uit. ‘Dat zullen jullie goed met hem moeten oefenen. Ik deed alles met de bus. Dat vindt hij trouwens hartstikke leuk.’

Ze klopt Hero op zijn rug. Nu durft hij in te stappen.

‘Ik kom nog eens kijken hoe het met je gaat,’ zegt ze. ‘Dag!’
Dan rijden ze naar huis. Hero blaft niet één keer, terwijl Victor zo wild is als wat. Het is maar goed dat hij vastzit.
Zoë kijkt steeds achterom naar Hero, die begint te kwispelen als ze op zijn kop kriebelt.
Joepie, eindelijk een hond!